

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 18 март 1993 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Членове: Младен Данаилов	Теодор Чипев
Цанко Хаджистойчев	Милена Жабинска
Станислав Димитров	Любен Корнезов
Нено Неновски	Пенчо Пенев
Николай Павлов	Александър Арабаджиев

при участието на секретар-протоколчика Стойка Белова разгледа в закрито заседание на 18 март 1993 г. к. д. № 4/1993 г., докладвано от съдията Любен Корнезов.

Група от 52-ма народни представители от 36-о Народно събрание на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията искат от Конституционния съд да обяви за противоконституционен § 14, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Висшия съдебен съвет. Изтъкват се съображения, че тази правна норма противоречи на чл. 129, ал. 1 от Конституцията, на принципа за разделение на властите /чл. 8 от Конституцията/ и независимостта на съдебната власт /чл. 117, ал. 2 от Конституцията/.

С определение от 18 февруари 1993 г. Конституционният съд е конституирал като заинтересовани страни Народното събрание, президента на Републиката, министърът на правосъдието, главния прокурор, Висшия съдебен съвет и Националната следствена служба, като е определил 14-дневен срок за представяне на писмените им становища.

Министърът на правосъдието не взема становище по допустимостта на искането, а само по неговата основателност.

Главният прокурор счита, че искането е допустимо и основателно.

Националната следствена служба счита, че искането е недопустимо.

Другите конституирани страни не са вземали отношение по искането.

Делото се намира в първата фаза на процеса, в която Конституционният съд трябва да реши въпросите относно допустимостта на искането /чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционен съд и чл. 25, ал. 1, т. "а" от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд/. Във връзка с това се поставя въпросът относно предмета на настоящото дело и предмета на к. д. 30/1991 г., по което е постановено Решение № 3/3.IV.1992 г. на Конституционния съд /ДВ, бр. 30/1992 г./.

Конституционно дело № 30/1991 г. е образувано по искане на 52-ма народни представители от 36-о Народно събрание, които искат от Конституционния съд "да обяви за установено, че ЗИДЗВСС е противоконституционен". В искането не се посочват отделни текстове от ЗИДЗВСС.

Конституционният съд е преценил, че искането не отговаря на изискванията на чл. 18, ал. 2 ПОДКС и с писмо от 29.XII.1991 г. е поискал от групата народни представители да уточнят своето становище.

В отговор на писмото групата народни представители уточняват, че според тях 11 текста от ЗИДЗВСС противоречат на Конституцията, като изрично казват: "Въпреки, че в ЗИДЗВСС съществуват отделни текстове,

които не противоречат на Конституцията и които правят целесъобразни промени в досегашния ЗВСС, той като цяло нарушава основни начала на Конституцията. Затова ние молим ЗИДЗВСС да бъде обявен за неконституционен и неприложим. Ако това не бъде направено - да се обявят за противоконституционни посочените по-горе негови разпоредби".

С определение № 2 от 30 януари 1992 г. Конституционният съд "допуска искането на 52-ма народни представители от 36-о Народно събрание за установяване противоконституционност на ЗИДЗВСС", но същественото в конкретния случай е решението на Конституционния съд, което има своите правни последици.

С решение № 3 от 3.IV.1992 г. Конституционният съд обявява за противоконституционни пет текста от ЗИДЗВСС /§ 6, т. 4, § 10, в частта, с която се създава ал. 1 на новия § 3, § 10, в частта, с която се създава ал. 2 на новия § 3, § 10, в частта, с която се създава ал. 3 на новия § 3, § 11, които са посочени от народните представители/ и отхвърля искането за противоконституционност на другите шест текста /§ 1, § 4, т. 7, § 4, т. 9, § 8, § 12 и § 13/. Диспозитивът гласи следното: "Отхвърля искането за обявяване противоконституционност на: § 1, § 4, т. 7, § 4, т. 9 и § 8 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Висшия съдебен съвет и § 12 и § 13 от Преходните и заключителни разпоредби на същия закон и за обявяване противоконституционност изцяло на Закона за изменение и допълнение на Закона за Висшия съдебен съвет".

Законодателят в чл. 22, ал. 1 ЗКС е посочил, че "с решението си съдът се произнася само по направеното искане". От анализа на к. д. 30/1991 г. се установява, че становището на групата народни представители е било, че единадесет текста от ЗИДЗВСС са противоконституционни, което от своя страна води до противоконституционност на целия закон, макар и другите текстове да не са противоконституционни. Една такава теза като правна конструкция е напълно логична. Може само един текст от даден закон да е

противоконституционен, но той да е толкова съществен и във връзка с другите текстове, че неговото обявяване за противоконституционен води до противоконституционност на целия закон. Мотивите на решение № 3/1992 г. следват точно исканията на групата народни представители. За едни текстове Конституционният съд приема, че искането е основателно, а за други не възприема твърдението на групата народни представители. Изводът, който прави Конституционният съд е, че пет текста са противоконституционни и ги обявява за такива, но те не са от такова съществено значение водещо до противоконституционност на целия ЗИДЗВСС. Както в мотивите, така и в диспозитивът, Конституционният съд не се е занимавал и не е анализирал доколко другите текстове, включително и § 14 са противоконституционни. Това е била волята на съда изразена в писмената форма на решението, която се основава на искането на групата народни представители. Сезиращите Конституционния съд не са посочили § 14, че е противоконституционен. В своя съдебен акт Конституционният съд не е вземал отношение доколко този законен текст е евентуално противоконституционен. С други думи Конституционният съд не е изразил ясно и недвусмислено становището си по § 14, т. 1 от ЗИДЗВСС. Предметът на настоящото дело е различен от предмета по к. д. № 30/1991 г. и решение № 3/1992 г. и в конкретния случай правилото на чл. 21, ал. 5 от Закона за Конституционен съд е неприложим, тъй като не е налице силата на пресъдено нещо. От тази гледна точка искането е допустимо.

Конституцията в чл. 150, ал. 1 посочва, че Конституционният съд "действа по инициатива най-малко на една пета от народните представители". Нашият основен закон поставя две условия, а именно тези, които го сезират да имат статута на народни представители и второ, да бъдат група с определен числен израз. Конституцията не поставя условия какво е било становището на народните представители при гласуването на закона. Така че е правно ирелевантно, доколко народният представител, който е

сезирал Конституционния съд, подкрепи или не със своя вот приемането на § 14 на ЗИДЗВСС.

Искането е в компетенциите на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията и отговаря на изискуемите реквизити по чл. 18 от ПОДКС.

С оглед на изложените дотук съображения Конституционният съд счита, че искането на 52-ма народни представители е допустимо и следва на конституираните заинтересовани страни да се даде възможност да вземат становище по съществото на делото.

Водим от това Конституционният съд

ОПРЕДЕЛИ

Допуска искането по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на групата от 52-ма народни представители от 36-о Народно събрание за обявяване противоконституционност на § 14, т. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Висшия съдебен съвет.

На конституираните заинтересовани страни да се изпрати препис от определението, които в 7-дневен срок от получаването му, могат да вземат становище по съществото на делото.

Председател: Асен Манов